

Táto ulica mi je známa
(Umelecký opis)

Bolo to ako záblesk. Prechádzala som tmavou uličkou, pokojnou, tichou, pomedzi budovy z pálených tehál. Niekde v pozadí hrala hudba detstva. Kládla som ľavú nohu pred pravú, pravú pred ľavú, ľavú... opakovane ako naučený mechanizmus, keď som to zbadala. Hudba zosilnela, ťahalo ma to do svojho epicentra. Prešla som tých pár metrov, stále nič nevidiac. Pieseň smiechu a pohybu silnela každým ďalším krokom k cieľu. Za sebou som nechala opustenú ulicu.

Videla som obrysy vlín, piesku, nad ktorými sa čneli svetielká, kolotoče, šum a vrava. Na oblohu sa usídlil súmrak a svetlá pri šere zosilneli na svojej kráse. Hrali odleskami červenej, žltej, zlatej, oranžovej a zase červenej. Na perách sa mi objavil úsmev, ako keď dieťa dostane obľúbenú hračku. Našla som svetlo. Bola som vytiahnutá z temnoty. Kroky mi pod drevenými doskami odpočítavali prejdené metre. Ocitla som sa uprostred všetkého.

Ulica predo mnou sa zdala dlhá niekoľko kilometrov. Nadýchla som sa a opäť kládla nohy pred seba, hlavu som otáčala za každým detailom, zvukom. Oči mi skákali od jednej postavy k druhej. Cesta bola široká niekoľko metrov, napriek tomu tu bolo tesno. Po ľavej strane stáli stánky z bieleho dreva, ťahajúce sa až pokým som dovidela. V jednom predávali cukrovú vatu, čokolády a sladký med. V ďalších hračky. Po pravej strane som videla v spomalenej verzii mojej mysle kolotoče. Hýbali sa o stotinu sekundy rýchlejšie a mihnutím oka sa zdali o dve stotiny sekúnd pomalšie. Deti kričali, smiali sa. Mohla som to prepínať ako gombíkom na ovládači. Rýchly obraz – pomalší. Páčilo sa mi to. Pokračovala som smerom dopredu a obzerala si ďalších ľudí. Dostala som sa na rázcestie, kde bol uprostred starší kolotoč s drevorezbou a maľovanými koňmi a sedlami. Drevené kone sa pohybovali pomaly, konštrukcia ich vynášala do vzduchu a zase späť. Vydala som sa po ľavej ceste o niečo užšej ako bola tá predtým. Bolo tu toho toľko k videniu! Telo sa mi kúpalo vo svetlách. Ľudia sa pridávali ku mne, predbiehali ma alebo zostávali za mnou. V jeden moment som pomyslela na ohňostroj, veľký, hlučný – dychvyrážajúci. Bol tu. Všetci kričali a ukazovali na farby dúhy, ktoré vybuchovali na tmavej oblohe.

Sklonila som hlavu a všimla si dve postavy, ktoré stáli vedľa seba. Dievča a Chlapec. Báli sa seba samých? Nevedela som to s určitosťou. So spokojnosťou na tvári som vytiahla Chlapcovi dľaň z vrečka kaki nohavíc, bez toho aby som sa pohla z miesta. Prekvapene zažmurkal. Dievča som posunula na dĺžku lakt'a k peknému plavovlasému Chlapcovi. Červeň sa jej rozliala po tvári a neisto sledovala pohyby tela, ktoré som ovládala. Behom mrknutia sa ich dlane spojili. Chlapec sa neisto usmial do hnedých očí Dievčať a a palcom jej kreslil symetrické kruhy na malej dlani. Trhlo nimi, keď som ich telá posunula k sebe. Oddeloval ich priestor niekoľkých centrimetrov. Chlapec žmurkol a prstami druhej ruky zasunul Dievčať u prameň zatúlaných gaštanových vlasov za ucho. Kráčala som ďalej, keď sa k sebe pritisli a poslednýkrát som sa obzrela na svoje dielo. Vychutnávala som si moc, ktorú som mala. Dosky mi pod bosými nohami vŕzgali, ale prekvapivo hriali. Stačilo pomyslieť a moja ulica sa menila podľa mojich predstáv. Stále som mala špinavé, tmavé šaty od Tichej uličky. Vytvorila som si čisté, nové a pohodlné z modrej bavlny. Nohy som už nemala bosé, mali obuté topánky. Sklonila som sa a prešla prstami po látke. Boli hrejivé, jemné, ako z najjemnejšej vaty.

Bola som maliar a toto bolo moje dielo. Maľovala som farby.